

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Pražské inforádio, s. r. o.**, se sídlem Na Žertvách 132/24, Praha 8, zastoupeného Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. 2008/1061/zab, č. j. KOZ/262/2009, za účasti osoby zúčastněné na řízení: 1) Route Radio s. r. o., se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, 2) PRORADIO s. r. o., se sídlem Koperníkova 794/6, Praha 2, 3) Rádio Samson spol. s r. o., se sídlem Smetanovy sady 10, Plzeň, zastoupené Mgr. Janou Zilvarovou, advokátkou, se sídlem Hradešínská 2362/29, Praha 10, 4) RADIO BONTON a. s., se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, 5) ESA - rádio, s. r. o., se sídlem Koperníkova 794/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované a osoby zúčastněné na řízení ad 3) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2010, č. j. 10 Ca 423/2009 - 77,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Žalovaná a stěžovatel Rádio Samson spol. s r. o. **jsou** povinni zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti každý částku 1440 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

III. Osoby zúčastněné na řízení Route Radio s. r. o., PRORADIO s. r. o., RADIO BONTON a. s. a ESA - rádio, s. r. o., **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též jen „první stěžovatelka“ nebo „Rada“) brojí včas podanou kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v

Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 6. 5. 2010, č. j. 10 Ca 423/2009 - 77, kterým tento soud zrušil rozhodnutí Rady ze dne 6. 10. 2009, č. j. KOZ/262/2009, sp. zn. 2008/1061/zab, kterým byla podle § 5 písm. b) a § 12 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) udělena společnosti Radio Samson spol. s r. o. licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio SAMSON s využitím kmitočtové sítě se soubory technických parametrů Karlovy Vary 105,0 Hz/200 W, Plzeň 103,0 MHz/200 W, Tachov 105,6 MHz/200 W a Železná Ruda 105,6 MHz/200 W na dobu 8 let od právní moci rozhodnutí a současně tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o udělení licence podaná žalobcem a dalšími šesti žadateli. O nákladech řízení rozhodl městský soud tak, že první stěžovatelka je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 640 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, a že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění svého rozsudku městský soud nejprve hodnotil námitku žalobce, že pokud si Rada stanovila jako dílčí kritérium pro vyhodnocení žádostí o licenci mimo jiné též právní formu zakladatele žadatele či společníka s největším podílem, měla také toto kritérium řádně vyhodnotit a dospět k závěru, že základní kapitál jediného společníka úspěšného žadatele je tvořen akciemi na majitele, zatímco základní kapitál společníků žalobce je tvořen akciemi na jméno. Rada k této námitce žalobce uvedla, že podmínka mít základní kapitál tvořený akciemi na jméno stanovená ust. § 3a odst.1 zákona o vysílání pro akciové společnosti se vztahuje pouze na žadatele o licenci, nikoliv na jeho společníky či zakladatele, a Rada by tedy překročila svou kompetenci, pokud by tuto skutečnost zkoumala i u zakladatelů či společníků právnické osoby, která je žadatelem o licenci. Městský soud k této námitce zhodnotil právní úpravu zákona o vysílání (zejména ust. § 3a, § 12 odst. 7, § 21 odst. 1 písm. e), § 21 odst. 2, § 21 odst. 6) a konstatoval, že záměrem zákonodárce bylo nastavit podmínky pro získání licence tak, aby nejen při udělování licence, ale i následně po celou dobu její platnosti bylo možno zjistit kdo skutečně vykonává vliv na subjekt, který je držitelem licence. Tomu dle názoru městského soudu odpovídá také dikce ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, které jako zákonné hodnotící kritérium pro udělení licence stanoví transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele. Také nastavení dílčích kritérií, která si sama Rada stanovila pro posouzení žádostí jednotlivých žadatelů o licenci odpovídá tomuto záměru zákonodárce, neboť Rada stanovila, že jako dílčí kritérium má být mimo jiné hodnocena právní forma zakladatele či společníka žadatele s největším podílem. Podle názoru městského soudu lze postup, kdy akciová společnost s akciemi na majitele založí společnost s ručením omezeným jako jediný společník a tato společnost s ručením omezeným pak žádá o licenci, považovat za obcházení zákona. Městský soud tedy konstatuje, že Rada postupovala v rozporu se zákonem o vysílání pokud udělila licenci žadateli, jehož jediným společníkem je akciová společnost s akciemi na majitele.

Dále městský soud konstatoval, že v odůvodnění rozhodnutí Rady je ve vztahu ke všem žadatelům zcela opomenuto zhodnocení dílčího kritéria stabilita vlastnických vztahů žadatele, které si též Rada sama stanovila. Z tohoto důvodu je rozhodnutí Rady nepřezkoumatelné a neobstojí ani argumentace Rady obsažená v jejím vyjádření k žalobě, že tato kritéria splnili všichni uchazeči. Městský soud dále uvedl, že obdobně odůvodnění rozhodnutí Rady zcela opomíjí zhodnocení dílčího kritéria výše základního kapitálu.

Toto pochybení Rady tedy též způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí Rady pro nedostatek důvodů. Při posouzení ostatních žalobních námitek se městský soud ztotožnil s rozhodnutím Rady.

Závěrem městský soud shrnul, že v posuzovaném případě byla licence udělena žadateli, který pro její udělení vůbec nesplňoval zákonné předpoklady, přičemž jde o překážku absolutní, která nemůže být kompenzována tím, že tento žadatel ostatní žadatele výrazně převyšoval v ostatních kritériích, která Rada považovala za zásadní.

Svou kasační stížnost první stěžovatelka podala z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nezákonnost kasační stížností napadeného rozhodnutí městského soudu spatřuje první stěžovatelka především v chybném zhodnocení otázky předpokladu pro účast v řízení o udělení licence. Podle názoru první stěžovatelky se městský soud dopustil příliš extenzivní interpretace ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, když dovodil, že v rámci hodnocení zákonného kritéria transparentnosti vlastnických vztahů by první stěžovatelka měla hodnotit i to, zda může být licence udělena obchodní společnosti, jejímž jediným společníkem je akciová společnost s akciemi na majitele. První stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že je-li jediným společníkem obchodní společnosti žádající o licenci akciová společnost s akciemi na majitele, nelze vůbec hovořit o transparentnosti vlastnických vztahů. První stěžovatelka namítá, že transparentnost vlastnických vztahů žadatele o licenci lze hodnotit pouze v době udělení licence a není tedy vyloučeno, že po udělení licence může dojít k majetkovým převodům, které způsobí, že transparentnost vlastnických vztahů žadatele o licenci nebude splněna v takové podobě jak by odpovídalo právnímu názoru městského soudu, přičemž proti takovým převodům není možné po udělení licence nijak zakročit. První stěžovatelka dále poukazuje na to, že např. u obchodní společnosti mající právní formu evropské společnosti (SE) by též transparentnost vlastnických vztahů v pojetí městského soudu nebyla dodržena, protože evropská společnost může být založena obdobně jako akciová společnost na majitele. První stěžovatelka dovozuje, že odůvodnění rozhodnutí městského soudu je vnitřně rozporné a ve skutečnosti neřeší oblast transparentnosti vlastnických vztahů žadatele o licenci a hrubě překračuje rámec zákona.

Dalším důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí městského soudu spočívá podle názoru první stěžovatelky nesprávném hodnocení zákonného kriteria ekonomické připravenosti žadatele o licenci k zajištění vysílání ve smyslu ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Podle první stěžovatelky městský soud nesprávně spojuje ekonomickou připravenost žadatele k zajištění vysílání s výší základního kapitálu žadatele. První stěžovatelka namítá, že základní kapitál nemá dostatečnou vypovídací hodnotu o finančním zajištění projektu žadatele o licenci, protože může být velmi vysoký třeba i ve společnosti stojící před krachem. Navíc by podle názoru první stěžovatelky bylo takovéto hodnocení ekonomické připravenosti jasně diskriminační proti nově vzniklým společnostem s nižším základním kapitálem.

První stěžovatelka se dále domnívá, že odůvodnění jejího rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem a odkazuje v tomto na rozsudek městského soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 5 Ca 280/2008 - 55, který specifikuje odůvodňování rozhodnutí v licenčních řízeních. Závěrem první stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Včas podanou kasační stížností proti rozsudku městského soudu napadenému první stěžovatelkou brojí též osoba zúčastněná na řízení ad 3) Radio Samson spol. s r. o. (dále jen „druhý stěžovatel"), a to z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, a z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ve své kasační stížnosti druhý stěžovatel namítá, že ust. § 3a zákona o vysílání, ze kterého vyplývá, že zákonný požadavek formy akcií žadatele o licenci znějících na jméno se vztahuje výlučně na případy, kdy je žadatelem o licenci akciová společnost. Výklad zákona, který by aplikoval tyto požadavky také na jiné formy obchodních společností považuje druhý stěžovatel za nepřípustný exces v rozporu s principem předvídatelnosti práva a právní jistoty účastníků řízení a též v rozporu s principem ochrany práv nabytých v dobré víře. Přijetí takové interpretace Radou by pak podle názoru druhého stěžovatele znamenalo překročení zákonných kompetencí Rady a porušení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád").

Druhý stěžovatel dále poukazuje na vnitřní rozpornost rozhodnutí městského soudu, kterou spatřuje v tom, že městský soud sám v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí konstatuje, že „s Radou lze souhlasit, že zákon výslovně nezakazuje, aby licence byla udělena žadateli, jehož jediným společníkem je akciová společnost s akciemi na majitele", přičemž však zároveň městský soud v odůvodnění uvádí, že jde o obcházení zákona. Podle názoru druhého stěžovatele je rozhodnutí městského soudu nezákonné a vnitřně rozporné, protože městský soud nesprávně aplikoval právní normu na situaci, kde právní norma svou aplikaci nepředpokládá. Městský soud zároveň dle názoru druhého stěžovatele překročil přípustné meze interpretace práva a zasáhl do právní jistoty a práv účastníků řízení nabytých v dobré víře v rozporu se zásadou stanovenou ust. § 2 odst.3 správního řádu.

Druhý stěžovatel rovněž namítá, že ust. § 17 odst. 1 zákona o vysílání taxativně stanoví jednotlivá kritéria, která Rada hodnotí při rozhodování o udělení licence. Podle názoru druhého stěžovatele není Rada oprávněna tato kritéria rozšiřovat nad rámec zákona a pokud si Rada stanoví pro účely rozhodování o udělení licence upřesněná „dílčí kritéria", nesmí tato kritéria vybočovat z mezí kritérií zákonných. Druhý stěžovatel dále dovozuje, že Rada při rozhodování o udělení licence hodnotí u jednotlivých žádostí výlučně míru naplnění jednotlivých zákonných kritérií a podle toho, v jaké míře byla kritéria jednotlivými žádostmi naplněna, vybere žádost jevící se jako nejlepší v souhrnu všech hodnocených kritérií. Podle názoru druhého stěžovatele tedy ze zákona nevyplývá, že se žadatel, který splňuje některé z kritérií jen částečně nebo je nesplňuje vůbec, nemůže stát držitelem licence. Právě v případě druhého stěžovatele podle jeho názoru z rozhodnutí

Rady vyplývá, že druhý stěžovatel naplnil zákonná kriteria pro udělení licence v celkovém souhrnu nejlépe, pročež mu byla licence Radou udělena. Podle názoru druhého stěžovatele městský soud pochybil, pokud se domnívá, že byly dány u druhého stěžovatele „absolutní" překážky poskytnutí licence, protože zákon o vysílání takové překážky nestanoví.

Druhý stěžovatel dále namítá, že kritérium stability vlastnických vztahů není uvedeno v ust. § 17 odst. 1 zákona o vysílání a jde pouze o dílčí kritérium, které si Rada stanovila pro své vnitřní potřeby. Vyhodnocení tohoto dílčího kriteria Radou tak, že bylo naplněno všemi uchazeči považuje druhý stěžovatel za plně dostačující a logické. Podle názoru druhého stěžovatele je navíc toto kritérium pochybné, protože by nebylo vůbec splnitelné např. u společnosti nově vzniklé. Je také podle názoru druhého stěžovatele logické, aby vlastnická struktura žadatele o licenci byla sledována v době po nabytí licence, protože před nabytím licence nebyla společnost sledována z hlediska veřejných zájmů. Dále druhý stěžovatel uvádí, že u žalobce (Pražské inforádio, s. r. o.) nebylo toto dílčí kritérium naplněno lépe něž u druhého stěžovatele, protože z výpisu z obchodního rejstříku je patrno, že též v minulosti docházelo ke změnám ve vlastnické struktuře žalobce. Druhý stěžovatel se nadto domnívá, že splnění tohoto dílčího kritéria nebyl městský soud vůbec oprávněn posuzovat, protože šlo o dílčí kritérium, které si sama Rada stanovila pro svoji potřebu. Rozsudek městského soudu je tedy z toho důvodu podle mínění druhého stěžovatel nezákonný a též nepřezkoumatelný, protože z odůvodnění rozsudku městského soudu není patrno, v čem městský soud spatřuje ve vztahu ke kritériu stability vlastnických vztahů nezákonnost rozhodnutí Rady.

Podle názoru druhého stěžovatele by rovněž městský soud neměl přihlížet k dílčímu kritériu výše základního kapitálu jednotlivých uchazečů, protože zákon žádné takové kritérium nestanoví. Dále druhý stěžovatel namítá, že i kdyby ze zákona takové kritérium vyplývalo, bylo by diskriminační směrem k novým subjektům na rozhlasovém trhu. Podle názoru druhého stěžovatele je třeba považovat za dostačující, že žadatel o licenci má základní kapitál splňující podmínky pro zápis do obchodního rejstříku. Rozhodnutí městského soudu je i v tomto ohledu podle názoru druhého stěžovatele třeba považovat za nezákonné, protože soud nebyl oprávněn přezkoumávat jeho splnění, když šlo pouze o dílčí kritériu stanovené Radou pro její vlastní potřebu, nikoliv o kritérium stanovené zákonem.

Druhý stěžovatel považuje rozhodnutí Rady za vyhovující všem zákonným kritériím. Podle názoru druhého stěžovatele bylo povinností Rady rozhodnutí odůvodnit pouze ohledně zákonem stanovených hodnotících kritérií, nikoliv ohledně dílčích kritérií, která si Rada stanovila výhradně pro svou vnitřní potřebu. V této souvislosti odkazuje druhý stěžovatel na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2008, č. j. 5 Ca 280/2008 - 55. Druhý stěžovatel navrhuje zrušení kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu.

Žalobce ve svém vyjádření k oběma kasačním stížnostem uvedl, že se ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu. Žalobce považuje za nemístné a účelové stížnostní námitky směřující k vyhodnocení předpokladů pro účast v řízení o udělení licence městským soudem, neboť tato otázka nebyla v kasační stížností napadeném rozhodnutí řešena. Naopak za zcela správné považuje žalobce odůvodnění rozhodnutí městského

soudu ve vztahu k posuzování transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele. Žalobce se též domnívá, že pokud Rada stanovila pro své rozhodování dílčí kritéria, musí být rozhodnutí Rady přezkoumatelné i z hlediska těchto dílčích kritérií. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 36/2010 - 187.

Dále žalobce uvádí, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že nelze hovořit o transparentnosti vlastnických vztahů je-li jediným společníkem žadatele akciová společnost s akciemi na majitele. V souvislosti s tím žalobce namítá, že kritérium transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele je zákonným kritériem a Rada pod toto kritérium podřadila následující dílčí kritéria: právní forma žadatele, stabilita vlastnických vztahů žadatele, právní forma zakladatele či společníka žadatele s největším podílem. Podle názoru žalobce tedy nemůže být skutečnost, že jediným společníkem žadatele je akciová společnost s akciemi na jméno, hodnocena Radou bez výhrad pozitivně, jak tomu bylo v projednávaném případě. Žalobce též poukazuje na souvislosti mezi ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání a dalšími jeho ustanoveními - zejména ust. § 12 odst. 7, § 21 odst. 1 písm. e), § 21 odst. 2 a § 21 odst. 6 zákona o vysílání, která podle jeho názoru potvrzuje závěr městského soudu, že záměrem zákonodárce bylo nastavit takové podmínky, aby nejen při udělování licence ale i po celou dobu její platnosti bylo bez problémů zjistitelné, kdo fakticky vykonává vliv na subjekt, jemuž byla licence udělena. Závěrem žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost první stěžovatelky a druhého stěžovatele zamítnul.

První stěžovatelka podala vyjádření ke kasační stížnosti druhého stěžovatele, ve kterém zopakovala námitky uvedené v její kasační stížnosti a navrhla zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti obou kasačních stížností a konstatoval, že obě kasační stížnosti jsou podány včas, tedy ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a jsou podány osobami oprávněnými, neboť první stěžovatelka i druhý stěžovatel byly účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek městského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.). První stěžovatelka je též v řízení o kasační stížnosti zastoupena svým pověřeným zaměstnancem s vysokoškolským právnickým vzděláním uvedeným v ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. a druhý stěžovatel je v souladu s ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížnostními námitkami stěžovatelů směřujícími proti závěru městského soudu, že v projednávaném případě úspěšný žadatel (tedy druhý stěžovatel) vůbec nesplňoval zákonné předpoklady pro udělení licence, když jediným společníkem žadatele byla akciová společnost s akciemi na majitele, v čemž městský soud spatřoval nepřípustné obcházení ust. § 3a odst. 1 poslední věta zákona o vysílání. Městský soud přitom dospěl k závěru, že tato překážka je překážkou absolutně bránící udělení licence, která nemůže být kompenzována ani tím, že žadatel výrazně převyšuje ostatní žadatele v jiných kritériích hodnocených Radou při rozhodování o udělení licence.

Zdejší soud považuje za nezbytné předně zdůraznit, že šíření informací prostřednictvím kmitočtového spektra je zákonodárcem považováno za veřejný statek, k jehož správě je povolána veřejná moc. Jelikož tento statek je co do množství omezen (není možné, aby kdokoliv volně šířil informace kmitočtovým spektrem, aniž by tak zasahoval do vysílání jiného), stanoví zákon o vysílání mechanismus distribuce tohoto veřejného statku prostřednictvím licenčního řízení, jehož podstatou je provedení výběru mezi zpravidla více uchazeči o licenci správním orgánem. Vybraný uchazeč bude pak udělenou licencí oprávněn k užívání určité části shora uvedeného vzácného veřejného statku. (Srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 35/2010 - 131, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 48/2010 - 87, všechny dostupné na www.nssoud.cz.) Pro rozhodování Rady o udělení licence pak platí, že na udělení licence není právní nárok (srov. ust. § 12 odst.4 zákona o vysílání). Z toho však nelze v žádném případě dovozovat, že by Rada měla absolutní volnost v tom, komu a na základě jakých kriterií licenci udělí. Stanoví-li zákon o vysílání ve svém § 17 uvozeném slovy „skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licencí“, které skutečnosti hodnotí Rada při rozhodování o udělení licence, nelze dospět k jinému závěru, než k tomu, že v licenčním řízení by měl zvítězit ten žadatel, jenž uvedené skutečnosti naplnil ve vyšší míře, než žadatelé neúspěšní. Rada je při výběru nejlepšího žadatele povinna postupovat podle zákonem stanovených pravidel, přičemž výběr nejlepšího žadatele je povinna řádně a přesvědčivě odůvodnit. (Srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 - 243, publikovaný pod č. Sb. NSS 1119/2007, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 35/2010 - 131, oba dostupné na www.nssoud.cz.)

Ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání přitom stanoví jako jedno z kritérií pro rozhodování Rady o udělení licence transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele. Smyslem tohoto kritéria bezesporu je, aby se Rada při rozhodování o žádosti o udělení licence zaměřila též na zamezení nebezpečí skrytého zneužití médií k prosazování partikulárních politických, ekonomických či jiných soukromých zájmů. Transparentnost vlastnických vztahů žadatele o licenci a držitele licence je mimo to významným předpokladem pro reálné zajištění plurality informací v rozhlasovém a televizním jak to vyžadují ustanovení Části šesté zákona o vysílání. Konkrétně je transparentnost majetkové struktury držitele licence a žadatele o licenci nezbytným předpokladem pro realizaci např. zákazu majetkové účasti provozovatele celoplošného rozhlasového vysílání na podnikání jiného provozovatele obsaženého v ust. § 55 odst. 4, § 55a odst. 4, nebo zákonných limitů pro majetkovou účast jedné právnické či fyzické osoby na podnikání více provozovatelů jiného než celoplošného rozhlasového vysílání stanovených ust. § 56 odst. 2 a 3 zákona o vysílání.

S výše uvedeným účelem právní úpravy korespondují též jiná ustanovení zákona o vysílání zajišťující transparentnost vlastnických vztahů držitele licence. Jedná se zejména o ust. § 12 odst. 7 zákona o vysílání zakazující převod licence na jinou osobu či ust. § 21 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, dle kterého je provozovatel vysílání s licencí povinen Radu požádat o předchozí písemný souhlas se změnou výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků nebo členů a výše jejich

obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů. Dalším takovým ustanovením je zejména ust. § 21 odst. 6 zákona o vysílání, které stanoví, že provozovatel rozhlasového vysílání s licencí, který je právnickou osobou, nebo jeho společník může převádět na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele rozhlasového vysílání s licencí po předchozím souhlasu Rady a zároveň stanoví, že Rada souhlas neudělí v případě, že by tak došlo k omezení plurality informací ve smyslu ust. § 55 a 56 zákona o vysílání. Podle citovaného ustanovení zákona o vysílání též musí být osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, zachován alespoň 66 % podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné konstatovat, že námitka první stěžovatelky, že transparentnost vlastnických vztahů lze hodnotit pouze při udělování licence, přičemž není možné nijak zakročit proti změně vlastnické struktury držitele licence po jejím udělení, se jeví ve světle citované právní úpravy jako zcela nepřípadná.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že s ohledem na účel sledovaný zákonem o vysílání je třeba dospět k závěru, že Rada při hodnocení kritéria transparentnosti vlastnických vztahů žadatele o licenci má dbát zejména na otevřenost, obecnou známost a zejména faktickou zjistitelnost osob vykonávajících vliv na vysílající subjekt. Proto zároveň Rada nemůže přistupovat k hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů žadatele toliko formálně, ale naopak má též brát v úvahu transparentnost vlastnických vztahů u zakladatele či společníků žadatele s rozhodujícími podíly ve společnosti žadatele v obdobné míře jako to činí u samotného žadatele. Rada se tedy při posuzování míry naplnění kritéria ve smyslu ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání žadatelem o licenci nemůže spokojit pouze s formálním zhodnocením, že vlastnická struktura žadatele je transparentní, protože žadatel má jediného společníka, aniž by současně vzala v úvahu také transparentnost vlastnické struktury tohoto společníka. V opačném případě by totiž zákonné kritérium transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele ztratilo svůj smysl, neboť toliko formální zhodnocení transparentnosti těchto vlastnických vztahů by nebylo s to přispět k naplnění účelu sledovaného zákonem o vysílání ani k vytvoření předpokladů pro reálné dodržování jeho ustanovení chránících pluralitu informací v rozhlasovém vysílání.

Tomuto závěru ostatně odpovídá i nastavení dílčích kritérií, která si Rada sama stanovila pro zhodnocení míry naplnění kritéria zákonného kritéria transparentnosti vlastnických vztahů žadatele o licenci, neboť jako jedno z těchto dílčích kritérií Rada stanovila kritérium „právní forma zakladatele či společníka žadatele s největším podílem“. Právě v rámci hodnocení tohoto dílčího kritéria se tedy měla projevit míra transparentnosti vlastnické struktury společníků žadatele. Nelze tedy přisvědčit stížnostní námitce první stěžovatelky, že městský soud se dopustil excesivní interpretace ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, když dovozoval, že Rada musí při hodnocení tam uvedeného kritéria transparentnosti vlastnických vztahů žadatele brát v úvahu též transparentnost vlastnické struktury jediného společníka žadatele.

V projednávané věci byla žadatelem o licenci (druhý stěžovatel) společnost s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem byla akciová společnost s akciemi na majitele. Akcie na majitele jsou z hlediska formy cenného papíru cennými papíry na

doručitele (srov. ust. § 3 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech), převádějí se předáním a jejich převoditelnost nelze ani vyloučit ani omezit. Práva spojená s akcií vykonává u akcie na majitele ten, kdo ji předloží (srov. ust. § 156 odst.7 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Vlastnickou strukturu akciové společnosti s akciemi na majitele proto nelze považovat za transparentní, protože není fakticky zjistitelné, kdo je akcionářem a kdo tedy fakticky vykonává vliv v takové akciové společnosti. Je všeobecně známou skutečností, že Česká republika je jedním z mála států světa, které umožňují existenci akcií na majitele v podobě, díky které mohou být akcionáři zcela anonymní. Samotný zákon o vysílání ve svém § 3a odst. 1 stanoví jako předpoklad pro účast akciové společnosti v řízení o udělení licence, že akcie této společnosti znějí na jméno. Z toho je patrno, že i zákonodárce zohledňuje nedostatečnou transparentnost vlastnické struktury akciových společností s akciemi na majitele a určitým způsobem na tento problém reaguje. Zákon o vysílání přitom není jediným zákonem, ve kterém platí určitá omezení pro akciové společnosti s akciemi na majitele. Je možno zmínit v této souvislosti mimo jiné např. zákon č. 412/2006 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, který ve svém § 18 odst. 3 písm. d) stanoví, že za bezpečnostní riziko lze též považovat je-li podnikatel akciovou společností s jinou formou akcií, než jsou akcie znějící na jméno, ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 417/2004 Sb., o patentových zástupcích a o změně zákona o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví, které jako předpoklad pro výkon činnosti patentového zástupce stanoví, že komora zapíše do seznamu patentových zástupců akciovou společnost, jejíž základní kapitál je tvořen akciemi vydanými na jméno, ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech, podle kterého autorizovaná obalová společnost smí vydávat pouze kmenové akcie, a to pouze jako akcie zaknihované znějící na jméno, ustanovení § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, podle něhož Česká národní banka udělí povolení k činnosti investiční společnosti pouze akciové společnosti, která vydává pouze akcie na jméno.

Jako nepřípadná se v uvedeném kontextu jeví námitka první stěžovatelky, že ani evropská společnost (SE) by nesplňovala kritérium transparentnosti vlastnických vztahů, protože může být založena obdobně jako akciová společnost s akciemi na majitele. V projednávané věci evropská společnost vůbec nefigurovala ani jako žadatel o licenci ani ve vlastnické struktuře některého ze žadatelů. Otázka transparentnosti vlastnických vztahů v evropské společnosti proto nemohla v projednávané věci vůbec vyvstat. Nad rámec nutného však Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud by vyvstala otázka transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele, který je evropskou společností nebo jehož společníkem či zakladatelem je evropská společnost, bylo by třeba zhodnotit toto kritérium stejným způsobem jako u kterékoliv jiné právnické osoby žádající o licenci podle zákona o vysílání, a to vždy s ohledem na vlastnickou strukturu společníků evropské společnosti.

Jak vyplývá z výše uvedeného městský soud správně dospěl k závěru, že nelze považovat za transparentní vlastnickou strukturu společnosti žadatele o licenci, kde je jediným společníkem akciová společnost s akciemi na majitele. Zdejší soud se však neztotožnil s dalším závěrem městského soudu, že jde o překážku absolutně vylučující účast v licenčním řízení. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že je-li jediným společníkem ve společnosti žadatele o licenci akciová společnost s akciemi na majitele, je

třeba vycházet při hodnocení kritéria transparentnosti vlastnických vztahů ve smyslu ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání z toho, že takový žadatel toto kritérium vůbec nesplňuje.

Nejvyšší správní soud s ohledem na tento svůj závěr zvažoval, zda je zároveň třeba zrušit rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení, aby městský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, opřel nové rozhodnutí o jiné důvody. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaného pod č. Sb. NSS 1865/2009 a dostupného z www.nssoud.cz, se přitom podává: „*Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“ V projednávané věci podle názoru Nejvyššího správního soudu v podstatné míře obstojí důvody rozhodnutí městského soudu, neboť řešená právní otázka byla vytyčena již v řízení o žalobě před městským soudem a závěry, ke kterým zdejší soud dospěl, nejsou natolik v rozporu se závěry městského soudu, že by byly v tomto smyslu překvapivé. Podstatné pro řešenou věc je, že se zdejší soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že Rada pochybila při hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele o licenci (tedy druhého stěžovatele). Nejvyšší správní soud tedy nepokládá za nutné zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k novému řízení, ve kterém by byl městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Rada je v novém řízení vázána právním názorem městského soudu v podobě, do níž byl korigován Nejvyšším správním soudem v otázce hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele a právních důsledků jejich netransparentnosti.

Námitku druhého stěžovatele, že rozsudek městského soudu je vnitřně rozporný, neboť městský soud nejprve uvedl, že s Radou lze souhlasit, že zákon výslovně nezakazuje, aby licence byla udělena žadateli, jehož jediným společníkem je akciová společnost s akciemi na majitele, a přitom dále označuje tento stav za obcházení zákona, považuje zdejší soud za zcela nepřípadnou. Druhý stěžovatel vytrhuje z kontextu jednotlivá konstatování městského soudu. Nadto je třeba si uvědomit, že obcházení zákona spočívá právě v tom, že adresát právní normy svým chováním přímo neporušuje výslovná ustanovení právní normy, ale přitom jím tato pravidla vylučuje a dosahuje výsledku zákonem nepředpokládaného a nežádoucího. Lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II US 119/01, ze kterého se podává: „*Obcházení zákona spočívá ve vyloučení závazného pravidla záměrným použitím prostředku, který sám o sobě není zákonem zakázaný, v důsledku čehož se uvedený stav stane z hlediska pozitivního práva nenapadnutelným. Jednání in fraudem legis představuje postup, kdy se někdo chová podle práva, ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího.*“

Druhý stěžovatel dále namítal nezákonnost rozhodnutí městského soudu způsobenou tím, že městský soud nesprávně aplikoval právní normu na situaci, kde právní norma svou aplikaci nepředpokládá, a s tím spojené překročení mezí interpretace práva městským soudem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud aplikoval na daný skutkový stav ust. § 3a odst. 1 poslední věta zákona o vysílání ale hodnotil jej zároveň též

v intencích ust. § 17 odst. 1 zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud se přitom (jak je patrno z výše uvedeného) přiklonil k aplikaci ust. § 17 odst. 1 zákona o vysílání a nahradil zčásti důvody městského soudu svými důvody, aniž by považoval za nutné zrušit kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. Za této situace by již nemělo smysl posuzovat, zda městský soud zároveň překročil aplikací ust. § 3a odst. 1 zákona o vysílání meze interpretace práva či nikoliv. Námitku druhého účastníka, že městský soud takovým postupem porušil zásady činnosti správních orgánů ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), považuje zdejší soud za zcela nepřípadnou. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není výkonem veřejné správy, na který by bylo možno aplikovat správní řád (srov. k tomu ust. § 1 správního řádu), nýbrž výkonem moci soudní, při němž dochází k soudnímu přezkoumáváním správního rozhodnutí a který se řídí zejména s. ř. s. a tam vyjádřenými normami.

Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami vznesenými oběma stěžovateli proti závěru městského soudu, že rozhodnutí Rady je nepřezkoumatelné, jelikož Rada nevyhodnotila v odůvodnění svého rozhodnutí o udělení licence dílčí kritérium „výše základního kapitálu", které si sama stanovila zhodnocení míry naplnění zákonného kritéria ekonomické připravenosti žadatele k zajištění vysílání ve smyslu ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud předně odkazuje na svou předchozí judikaturu související s touto problematikou, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 - 243, publikovaný pod č. Sb. NSS 1119/2007 a dostupný na www.nssoud.cz, kde se uvádí: „*Na tomto místě Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka* (tedy Rada – pozn. NSS) *ve svém rozhodnutí konstatovala, že za účelem podrobnějšího a úplnějšího posouzení žádostí účastníků řízení z pohledu skutečností významných pro své rozhodnutí, si předem pro jednotlivé zákonné skutečnosti stanovila dílčí kritéria, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí slovní hodnocení stanovených dílčích kritérií opět schází. Pokud stěžovatelka tvrdí, že žádosti přezkoumala i z pohledu nastíněných dílčích kritérií, je nezbytné takové hodnocení zachytit i v odůvodnění správního rozhodnutí. Vhodným podkladem pro slovní hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií je zejména tabulka zachycující vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licence pro licenční řízení ze dne 12. 5. 2009, jež tvoří součást spisu. V kombinaci s přílohou č. 2 napadeného správního rozhodnutí, v níž je zachycena aktuální situace a přehled rádií vysílajících v daném regionu, jakož i jejich programové zaměření, jsou tyto zjištěné a zachycené skutečnosti dostatečnými podklady pro rozhodnutí ve věci licenčního řízení. Z obsahu samotného správního rozhodnutí však již není zřejmé, zda-li a jak stěžovatelka provedla konkrétní porovnání jednotlivých prvků programové skladby vítězného účastníka (Rádio Pálava s. r. o.) a stávající nabídky programové skladby na daném území. Ačkoliv je tedy nedílnou součástí správního rozhodnutí tabulka označená jako příloha č. 2, v níž je zachycen aktuální přehled programové sklady jednotlivých provozovatelů rádiového vysílání na předmětném území, v odůvodnění správního rozhodnutá schází právě slovní hodnocení zjištěných skutečností, vzájemné porovnání jednotlivých nabídek se stávající programovou skladbou a vyvození jednoznačných závěrů na základě souměřitelných kritérií. Napadenému správnímu rozhodnutí tedy schází řádné slovní hodnocení zjištěných skutečností, na jehož základě by bylo možné rozhodnutí, resp. správní úvahu stěžovatelky, přezkoumat.*" Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil k nutnosti slovního vyhodnocení dílčích kritérií v rozhodnutí o udělení licence Radou také v rozsudku č. j. 7 As 36/2010 - 187 ze dne 12. 8. 2010 dostupném na www.nssoud.cz.

Z předestřené judikatury zdejšího soudu je patrno, že městský soud nepochybil, když spatřoval pochybení Rady způsobující nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí v tom, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí vůbec nevyhodnotila ve vztahu ani k jednomu z uchazečům dílčí kritérium „výše základního kapitálu“, na jehož základě (mimo jiná kritéria) také probíhalo rozhodování Rady. Nelze tedy přisvědčit námitce druhého stěžovatele, že Rada byla povinna rozhodnutí odůvodnit pouze ohledně zákonem stanovených kritérií a nikoliv již ohledně dílčích kritérií, která si stanovila pouze pro svou vnitřní potřebu.

Námitky první stěžovatelky, že městský soud chybně spojuje ekonomickou připravenost žadatele o licenci k vysílání s výší základního kapitálu žadatele a že vypovídací hodnota údaje o základním kapitálu žadatele je nízká a samotné kritérium výše základního kapitálu diskriminační vůči nově vzniklým společnostem, tedy nemohou být důvodné, neboť zjevně pramení z nepochopení odůvodnění rozhodnutí městského soudu stěžovatelkou a ve skutečnosti nesměřují proti důvodům, ze kterých městský soud shledal rozhodnutí první stěžovatelky nepřezkoumatelným. Totéž platí o námitkách druhého stěžovatele, že městský soud neměl k tomuto dílčímu kritériu přihlížet, neboť nejde o kritérium vyplývající ze zákona a že soud ani z uvedeného důvodu nebyl oprávněn přezkoumávat splnění tohoto kritéria. Nejvyšší správní soud pouze považuje za vhodné k těmto námitkám druhého stěžovatele dodat, že městský soud v žádném případě ve svém rozhodnutí nehodnotil míru splnění uvedeného dílčího kritéria, naopak hodnotil toliko přezkoumatelnost rozhodnutí Rady s ohledem na absentující zhodnocení uvedeného dílčího kritéria v odůvodnění rozhodnutí Rady.

Z obdobných důvodů považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou námitku druhého stěžovatele ohledně dílčího kriteria „stabilita vlastnických vztahů“, které si Rada stanovila pro posouzení zákonného kritéria transparentnosti vlastnických vztahů ve smyslu ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání. Druhý stěžovatel upozorňuje na „pochybnost“ tohoto kritéria, uvádí také, že jeho „vyhodnocení Radou“ tak, že bylo naplněno všemi uchazeči považuje za dostačující a logické, a konečně namítá, že městský soud nebyl vůbec oprávněn splnění tohoto dílčího kritéria oprávněn posuzovat. Nejvyšší správní soud opět ohledně těchto námitek konstatuje, že v odůvodnění rozhodnutí Rady zcela scházelo vyhodnocení tohoto dílčího kritéria. Z toho též vycházel závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady o udělení licence, proto městský soud neposuzoval ani vypovídací hodnotu tohoto dílčího kritéria ani jeho splnění jednotlivými uchazeči.

Ohledně dílčího kritéria Rady „stabilita vlastnických vztahů“ dále druhý stěžovatel namítal, že vlastnická struktura žadatele o licenci by měla být sledována až v době po udělení licence, protože teprve po jejím nabytí je subjekt, kterému byla licence udělena, „sledován z hlediska veřejných zájmů“. Tato námitka není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná, protože z dikce samotného ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání výslovně vyplývá, že Rada hodnotí tam uvedené skutečnosti při rozhodování o udělení licence.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy kasačním stížnostem první stěžovatelky a druhého stěžovatele nevyhověl a obě zamítl podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Při úvaze o povinnosti k náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v dané věci účastníky kasačního řízení nejsou pouze žalobce a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i osoba zúčastněná na řízení Rádio Samson spol. s r. o. (druhý stěžovatel), která podala kasační stížnost. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě druhého stěžovatele rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Ve vztahu k žalobci a žalovanému je v tomto případě nutno uvážit, čí pozici kasační stížnost druhého stěžovatele fakticky podporovala (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 - 242, publikovaný pod č. 2020/2010 Sb. NSS). Svou kasační stížností se druhý stěžovatel dožadoval zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a žalobou napadené správní rozhodnutí Rady bylo zrušeno. Nelze proto dospět k jinému závěru než, že v řízení o kasační stížnosti druhý stěžovatel podporoval žalovanou proti žalobci. Druhý stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, naopak je povinen nahradit náklady řízení žalobci. Taktéž žalovaná nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení a je naopak povinna nahradit náklady řízení žalobci.

Nejvyšší správní soud se za této situace musel zabývat též otázkou, podle jakých zásad má být uložena povinnost k náhradě nákladů řízení druhému stěžovateli a žalované, kteří oba neměli ve věci úspěch a musí tedy oba nést povinnost k náhradě nákladů řízení společně. Jelikož ust. § 57 - 61 s. ř. s. v tomto ohledu žádné zásady nestanoví, je třeba podle názoru Nejvyššího správního soudu vycházet při posouzení této otázky subsidiárně ze zásad obsažených v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) za použití ust. § 64 s. ř. s. Ustanovení § 142 - 150 o. s. ř. přitom také neobsahují výslovnou úpravu pro náhradu nákladů řízení pro případy, kdy na jedné straně sporu stojí více účastníků. Za této situace je tedy třeba vycházet ze zásad platných pro placení nákladů řízení obsažených v ust. § 140 o. s. ř. Ustanovení § 140 odst. 1 o. s. ř. přitom stanoví, že *„Společné náklady platí účastníci podle poměru účastenství na věci a na řízení; nelze-li poměr účastenství určit, platí je rovným dílem. Účastníci uvedení v § 91 odst. 2 platí společné náklady společně a nerozdílně.“* Ustanovení § 91 odst. 2 o. s. ř. upravující tzv. nerozlučném společenství účastníků nelze přiměřeně aplikovat na řízení ve správním soudnictví pro odlišnou povahu tohoto řízení oproti řízení civilnímu a stejně tak není možné učit poměr účastenství na věci a na řízení. Proto je třeba vycházet z toho, že neúspěšní účastníci řízení mají být povinni k náhradě nákladů řízení úspěšných účastníků rovným dílem. Nejvyšší správní soud tedy zavázal druhého stěžovatele i žalovanou každého k úhradě jedné poloviny z celkové výše nákladů řízení o kasační stížnosti vzniklých žalobci.

Při rozhodování o nákladech řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení ad 1), ad 2), ad 4) a ad 5) vycházel Nejvyšší správní soud z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* V projednávané věci

osobám zúčastněným na řízení ad 1), ad 2), ad 4) a ad 5) soud žádnou povinnost neuložil, proto jim nárok na náhradu nákladů řízení v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem nevzniknul. Současně také tyto osoby zúčastněné na řízení nepožadovaly náhradu nákladů řízení s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že tyto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal, podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v souladu s ust. § 1 odst. 2 této vyhlášky. Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2011 sdělil zdejšímu soudu, že požaduje náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na právní zastoupení advokátem ve smyslu advokátního tarifu včetně režijních paušálů á 300 Kč za jednotlivé úkony právní služby včetně DPH. Ze spisu přitom vyplývá, že zástupkyně žalobce provedla v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, a to vyjádření žalobce ke kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2011. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupkyni žalobce též náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zdejší soud dále ze spisu zjistil, že zástupkyně žalobce osvědčila již v řízení před městským soudem, že je plátcem DPH (osvědčení založeno na č. l. 12 spisu městského soudu). Proto zdejší soud výše uvedené částky zvýšil o 20 %. Celková výše nákladů, které jsou žalovaná a osoba zúčastněná na řízení ad 3) povinny zaplatit žalobkyni tedy činí 2880 Kč. Žalovaná i druhý stěžovatel jsou podle § 149 odst. 1 o. s. ř. povinni náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobce. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu